

Escombraries i deixalles

Sr. Director de PLAÇA GRAN:

Us prego que vulgueu publicar aquesta carta, perquè en vigílies d'eleccions municipals, modestament opino que pot ser útil per aquells dels nostres conciutadans que han de sortir de les urnes elegits. Es tracta del problema que planteja la destrucció de les escombraries domèstiques i les deixalles industrials.

Fa uns dotze anys que vaig ser comissionat per un grup financer per a esbrinar com i de quina manera els països més avançats d'Europa es desfeien de les escombraries. L'objectiu, però, era saber si les deixalles podien ser sotmeses a un tractament pel qual s'esdevingués un producte comerciable. En aquell temps hi havia la idea de convertir les escombraries en adobs orgànics per a l'agricultura. Allò que s'havia d'aclarir era, fins a quin punt —si és que ho fos— era rendable l'operació.

L'estudi que vaig realitzar fou molt interessant. Per un cantó: la tècnica emprada per a destruir les escombraries. I per un altre —que sorgí de trasantó— què hi deien, què opinaven, què feien els Ajuntaments respecte les escombraries. Em refereixo als ajuntaments del nostre país i els d'aquella època, el 1967.

Després de visitar moltes ciutats, de 50.000 habitants per amunt, les quals ja tenien resolt el problema, vaig veure que allò de convertir les escombraries en adobs s'havia superat. La producció excedia en un valor de 3 a 1 la demanda. El mètode generalment adoptat era la incineració.

Creuar les escombraries no és fàcil per molts conceptes. El primer i més important és que de no incinerar-les d'una manera metòdica contamina l'atmosfera fins a una gradació molt elevada. Tots hem sofert temps encalmat, de pressions altes, en què el fum esdevé palpable i la pudor insuportable. Després, les instal·lacions incineradores són molt complexes i d'un cost elevadíssim. Les escombraries són de baixa combustió. Han de ser sotmeses, dins unes grans sitges, a un règim de maduració per mitjà d'una manipulació constant. L'operació pròpiament de cremar-les ha de ser controlada constantment. Unes vegades són de la més alta combustibilitat i altres se'ls ha d'injectar combustibles líquids perquè no s'apaguin del tot. Aquestes operacions de control s'efectuen per mitjà de termostats i reguladors de la flama, tot plegat aparells molt sofisticats. El complex que vaig veure a Offenbach, Alemanya, ciutat d'unes característiques molt semblants a les de Granollers, centre d'una comarca que sumaven uns 100.000 habitants, entre la capital i dotze pobles en un radi de 16 km., era un edifici d'uns 30 metres d'altura, amb façanes de 70 i 90 metres per cantó i una xemeneia de 100 m. d'altura. El resultat de la incineració era que la combustió proporcionava la calor suficient per a fer funcionar unes turbines que facilitaven la il·luminació pública de la ciutat i la comarca. Si bé el fet és ben remarcable, no és suficient com per equilibrar el cost operacional. Els ajuntaments hi havien de contribuir amb el 62 % del cost total. Era ben clar, però, que les despeses que per aquest capítol s'havien de carregar al contribuent no eren feixugues si hom pensa amb els resultats, amb el que toca a la contaminació atmosfèrica. En el cost hi anava inclòs la recollida de les escombraries. Les deixalles industrials, que aquí avui les cremem sense cap mena de prevenció, les mateixes indústries les conduïen a l'incinerador de manera espontània, a part que era obligatori.

És a dir: desfer-se de les escombraries requereix unes grans instal·lacions, però no podem esperar més temps.

A l'any 1967, abans esmentat, que vaig fer aquest estudi, la sorpresa més notable —i molt particular de les institucions i els homes del nostre país—, fou les dificultats legals i privades que entrebancaven qualsevol intent de portar a terme l'edificació d'un complex d'aquesta naturalesa. Quan en parlaves amb els Alcaldes ho trobaven car. Els semblava que els robessin. Ho consultaven amb el facultatiu municipal i aquest era del parer de l'Alcalde, amb la particularitat que ell ja tenia un projecte dibuixat, la realització del qual no arribaria al 25 % del cost d'aquells forns, si bé, la veritat sigui dita, no produiria força elèctrica, però cremar escombraries era ben segur que ho faria. El resultat quasi immediat era que l'ajuntament havia gastat 15 o 20 milions en la construcció d'un incinerador que podia cremar moltes coses, menys escombraries.

Un altre entrebanc, molt pintoresc per cert, era el de les companyies elèctriques i la qüestió que s'esdevenia dels combustibles per ajudar a la incineració de les escombraries. L'oposició de les companyies elèctriques era simplement engendradora per una qüestió de parroquians. Vèncer aquesta dificultat, es tractava d'instalar-te a Madrid, anys i panys, tot esperant la vènia del ministre de torn que fos qui fos, mai no et podia rebre. Era prohibit que els ajuntaments produïssin corrent elèctric. No era de la seva competència. Respecte als combustibles, es tractava d'utilitzar l'oli lubricat que els vehicles automòbils es veuen obligats canviar després d'un cert nombre de mils kilòmetres de recorregut. Aquest oli, aquí, és objecte de reciclatge. No oblidem que els combustibles d'origen fòssil són controlats per un monopoli. Aquest és l'amo. L'oli, el lubricant que ja ha fet el seu servei no existeix, es prolonga fins l'infinit. Si el necessites, l'has de comprar, a un preu i amb unes determinades condicions. És a dir: has d'anar a Madrid a pidolar. No parlis pas dels drets humans o simplement de problemes ecològics. Es tracta de fuel i l'has de pagar al seu preu. Tot és molt ben organitzat i com Mossèn Panglòs deia, estem al millor dels móns possibles.

En fi, a la nostra ciutat, el futur ajuntament haurà de fer front a aquest problema. Però vegeu que ho haurà de fer a nivell comarcal. La nostra comarca té una capacitat adquisitiva que ultrapassa els 2.000 dòlars per càpita. La càrrega econòmica que representaria l'edificació d'un incinerador d'escombraries no és notable, i més si pensem en la indústria afincada a la comarca i que hauria d'utilitzar-lo. D'una vegada per sempre hauríem solucionat un problema que cada dia creix.

No cal dir que tinc a la disposició del futur ajuntament l'estudi esmentat, el qual ha dormit per espai de dotze anys a la meua llibreria.

Respectuosament,

MANUEL PAGÈS

Granollers, està brut

Aquest matí a l'anar a l'entrenament al meu pare que es feia de les paperetes després de les eleccions m'ha respost, que el 15 de juny les van cremar, i ara m'agradaria saber perquè l'1 de març no les han cremades.

Avui i demà es celebra un Campionat de Catalunya de Natació i ha vingut gent de fora i penso que els de Granollers hem quedat com uns mal endreçats, doncs davant del Club Natació tot era blanc de paperetes, semblava que havia nevat. Caldria que en les properes eleccions municipals procuressin cremar les paperetes i Granollers estaria més net i així els granollerins no tornariem a quedar en ridícul davant la gent d'arreu de Catalunya.

Cordialment.

Jordi Martí i Sanarols
11 anys

Inspector de Zona escolar comunica...

MATRICULA EN CENTROS ESTATALES Y NO ESTATALES SUBVENCIONADOS DE EDUCACION PREESCOLAR Y E.G.B. PARA EL CURSO 1979-80

Con objeto de lograr la mejor escolarización posible de los alumnos de E.G.B. y preescolar y utilizar al máximo los puestos escolares, la Delegación Provincial del Ministerio de Educación y Ciencia ha dispuesto lo siguiente:

Para regular la solicitud de matrícula e inscripción de los alumnos los Sres. Directores de los centros estatales y no estatales subvencionados se adaptarán al siguiente calendario:

12 al 17 de marzo: Publicación en cada Centro del número de plazas disponibles para el curso escolar 79-80.

20 al 28 de marzo: Admisión de solicitudes.

Antes del 8 de abril: Reunión de la comisión de selección, publicación de admitidos en el tablón de anuncios del Centro y comunicación a los mismos de la resolución tomada.

Hasta el 27 de abril: Formulación de la matrícula y plazo de reclamaciones.

PlaçaGran
Publicació Granollerina

Anuncieu-hi!